

gi támogatásával szinte elhalmozza azt az egyesületet, mely a szórakozás nyújtásában nem riad vissza attól, hogy jó kiszolgálója legyen a közönségnek. Láthatjuk, hogy a fogadások lázát annyira fokozó lóversenyeket minden nehézség nélkül ki lehetne cserélni egészen ártatlan szórakozásokkal s ezt csak az államhatalom tehetné meg, mely egy-egy lóversenytéri pályadíjra százezreket áldoz. Ha az ilyen jellegű óriási szubvenciókat a szabadtéri sport fejlesztésére fordítaná a kormányhatóság s az állattenyésztés ügyéért csupán annyit tenne, amennyit az tényleg megkíván, hogy tudniillik jó tenyészállatokhoz olcsón hozzájuttassa a gazdaközöniséget, — ezáltal annyit tehetne az átlagos erkölcsök nemesítéseért, amennyit csak egy igazán szociális és alternista érzésű intéző hatóságtól csak várhatni. A lóversenyek fogadásainak s horribilis díjazásainak eltörlése fölrne a kis lutri eltörlésének jelentőségével.

Talán szabad remélnünk, hogy a szabad sportok kultuszának egészséges fejlődése lassabban bár, de magától is eljutatja a dolgokat erre a fejlődési fokra.

**Ertsey Péter mandátuma.** Jelezték a lapok, hogy Ertsey Péter nem várja be az összeférhetlenségi zsüri döntését, hanem önként lemond mandátumáról. Egyes lapok már két hét előtt azt írták, hogy Ertsey lemondott. A lemondás híre kissé korai volt. Mint nagyváradi tudósítónk jelenti, Ertsey Péter csak július 26-ikán jelenti be lemondását. A képviselőház elnöksége természetesen nyomban intézkedni fog az új választás kiírása iránt a berettyóújfalusi kerületben. Hírszerint a választás augusztus 14-én lesz. A munkapárt Cziffra Kálmán főszolgabíró, a függetlenségi párt Leszkay Gyula volt képviselőt jelöli.

arra, hogy a minap, hogy megtakarított pénzéről beszélt Méliének; a szeme mélyében kis lángocska gyult ki; és álmódóva hallgatta szavát... Jean örületében tulozta az összeg nagyságát és szentül ígerte, hogy majd utazgatnak — kóborolnak, a nagy világban, a messzeségben...

Mert ez volt az, ami ennek a kalandvágyó leánynak kellett. Egy év óta annyi, külföldi nemzetiségű férfi fordult meg a korcsmájukban, spanyolok, olaszok, németek és mind ezek az emberek láttak pompás nagy városokat, szigeteket, melyek levegőjét telítette a citromok keserű illata, aranyfényben uszó vizet szegélyezték. Mélie megtanulta a hazájának dalait: Santa Lucia, Granada.

Alkonyat órájában e dalok hangjai föl szálltak a kórakások mellől, a munkások Mélie köré gyűltek és sok kemény legény szeméből kicsordult a könny.

Mind e benyomásokat, mind az álmokat ma este ujra átélte Jean. Heves fájdalom föl korbácsolta lomha parasztvérét, a feje lázban égett; dühvel érezte, hogy ez a csinos lány nem szereti, ez azért van, mert csak a rög-höz tapadt földmivelő embert látja benne, a kinek élete a sötét völgyben, az egyforma barázdákkal szelt szántóföldön fog lefolyni, míg ő változatos képek után vágyódik, versek és dalok után... És Jean hirtelen gyűlölettel gondolt e rögre és mindenre, mi hozzáfűzte, a nevelőanyjára, kinek kicsinyes fölfogása, fukarkodása folytán kell eltűnnie Mélie megvetését, ki soha meg nem értené, hogy neki itt többé maradása nincs, hogy neki, nekik pénz kell, pénz...

Mme Pauline fölriadt álmából.

— Ki az?

Semmi nesz most. Az öreg hölgy nyugtalankodni kezdett. Ugy tetszett neki, mintha

## Városok mozgalma a közigazgatás reformjaért.

(Saját tudósítónktól.) Érdekes átirat érkezett ma Szegedhez Székesfehérvár közönségétől, mely arra hívja föl a közgyűlést, hogy sürgesse meg a kormányt a közigazgatás újjászervezését, egyben Székesfehérvár példáját követve, fejezze ki aggodalmát azon, hogy miért nem kéri ki a belügyminiszter a törvényhatóságok illetékes tényezőinek a véleményét, mielőtt a közigazgatásról szóló új törvényt megszerkeszti és a képviselőház elé terjeszti. Székesfehérvár ugyanis szükségesnek tartja, hogy a városok együttesen lépjenek föl az autonómia csorbitatlansága érdekében.

Nemrég megírta a *Délmagyarország*, hogy a belügyminiszter leiratban értesítette a várost, hogy az 1912. évben alkotott egyik törvény meghagyása alapján 1914. augusztusáig a közigazgatás újjászervezésére vonatkozólag törvényjavaslatot fog betervezni az országgyűléshez. Közölte továbbá a várossal, hogy az adatok összegyűjtése és a közigazgatás menetének tanulmányozása céljából rövid időn belül több miniszteri tisztviselőt küld Szegedre és ezen az uton kívánja honorálni a közigazgatás faktorainak a véleményét is. Székesfehérvár azonban azt kíváná, hogy a miniszter a törvényjavaslat tanulmányozását tegye lehetővé úgy a tanács, mint a közgyűlés számára. Székesfehérvárott már bizottság is alakult a tanács tagjaiból, amelynek az a feladata, hogy a város kívánságait a közigazgatás reformálása tekintetében pontokba foglalja s azokat a közgyűlés után a miniszter elé terjessze. Ehhez az eljáráshoz való csatlakozásra hívja föl Székesfehérvár Szeged közönségét.

A határozatnak, amelyet Székesfehérvár közgyűlése ebben az ügyben hozott és amelynek alapján már fölratot is intézett a belügyminiszterhez, több érdekes passzusa van. Az egyik például így szól:

A városi törvényhatóságok aggodalmát az új városi törvénnyel szemben nem annyira az adatoknak, az információknak

ezüstös csengés hangja ütötte volna meg fülét s mintha megmozdult volna a sötétség... Igen, igen, itt van valaki, elsuhan az ágya mellett...

— Tolvaj! Ssegítség!

S hogy egy ugrással az ajtó előtt termett, durva férfikéz lökte félre brutálisan a matróna reszkető alakját...

\*

Az országuton végig vágatott egy ember s a csillagok hallgatag fénye mintha életre akarná kelteni a homályban szunnyadó lombot, a vizet... Kezében görcsösen szorongatta a zacskót, mely égette az ujjait, mint a lopott, a rablott jószág. Pedig csak a saját kincsesládája tartalmát gyömöszölte belé.

A csillogó sinek mellett sötétlő korcsma előtt lihegve megállt Jean Paillot. A félig nyitott ajtón kiáradó sugarak rettegést is, örömet is lövelltek a szívébe. Mélyen fölélékezett, beszivta a mámortól terhes levegőt; a fák, a fény, a homály, az ég és a sinek keringtek körülötte... És hirtelen hatalmas, örületes boldogság érzése töltötte be a lelkét: ime — meghódította a jövőt!

— Ki jár itt? — kiáltotta a korcsmáros durva hangja, mely reszketett a haragtól. Iugujiban, borzas fejjel, puffadt, kivörösödött arccal kilépett a küszöbre maga elé tartva a lámpát. Megpillantotta Paillot-t, ki ott állt, reszketve, a sárgás fényben:

— Ah, te vagy az! — harsogott az öreg hahotája. — Jókor jössz. Mélie odébb állt az-zal az olasz disznóval.

És mialatt ő káromkodott, eltorzult szájjal, a sineken végigvágódott nehéz ütődéssel Jean Paillot alakja...

Egy pillattal utóbb a levegőt hasította a korcsma mellett elszáguldó gözmozdony gyilkosan éles fűttye.

nem ellenőrizhető, esetleg titkos volta kelti fel, mint inkább az a körülmény, hogy a törvényjavaslatok előkészítése oly módon látszik tervezve, hogy a tervezet iránt a városi törvényhatóságok illetékes tényezőik után és a helyes módon meg nem kérdeztenek, véleményük ki nem kéri, egy szóval a városi törvényhatóságokról, azok megfelelő módon való megkérdezése nélkül szándékolatlik — a jelenlegi törvény talán még alapjaiban is megváltoztató új városi törvényt alkotni. Nem akarunk ezuttal a városoknak a magyar állammal ugyszólván keletkezésétől fogva összefüggő jogai-val hosszabban foglalkozni, csak röviden reámutatunk arra, hogy a városi törvényhatóságok autonóm jogai ezer éves alkotmányunknak nemesek egyik fontos kiegészítő részei voltak, hanem egyúttal ezeréves alkotmányunk a törvényhatóságok autonómiájának erős fundamentumán épült föl és hogy jogkörében meg tudott felelni azon egyéb kötelezettségének is amely a városokra a magyarosodás, kultúra, a humánus és szociális szempontokból hárul és mindezek dacára a küljelenségek alapján fölr, hogy a városi autonóm szervezet alapjaiból kiforgattnék anélkül, hogy aziránt a városi törvényhatóságok legilletékesebb fóruma, egyeteme, a közgyűlésük után megkérdeztetnék.

A közgyűlési határozat befejező része pedig így szól:

A törvényhatóságok sem kívánnak többet, minthogy véleményük illetékes tényezőik után kikérassék és hogy meghallgattassanak azon törvénytervezetre nézve, amely kizárólag reájuk vonatkozik, hogy ily módon reményük legyen arra, hogy a törvénytervezetből a törvényjavaslatba nem vétetnek át a reájuk esetleg sérelmes intézkedések, de igenis bevéteik mindaz, ami a városok javát szolgálja. Ezen természetes és indokolt kérelmük teljesítését kérjük, épen a városok jól felfogott érdekében, a tervezetet készítő kormányhatóságtól. Nemesek a városoknak, de az országnak közkinése a városok autonómiája, sok jel vall arra, hogy ez a drága kincs veszélyben van!

A fölhívás, amelyben Székesfehérvár polgármestere kéri Szegedet, hogy a közgyűlési határozatot az övékhez hasonló fölrattal támogassa, a következő:

Tekintetes Törvényhatósági Bizottság!

Az 1912. évi LVIII. t.-e. utasítja a kormányt, hogy 1914. augusztus haváig a városok közigazgatásának rendezéséről törvényjavaslatot terjesszen be az országgyűléshez.

Ez a törvényjavaslat lesz hivatta arra, hogy a városoknak a kormányhoz való viszonyát, autonómiáját rendezze s azoknak a jövő gazdasági és kulturális fejlődésük-höz alkalmas keretet és szervezetet adjon.

Ilyen feltételezéssel szükségesnek tartjuk, hogy a kormány ezen törvényjavaslat tanulmányozásához és kívánságaiknak közgyűlés után leendő megnyilvánításához időt és módot nyújtson.

Hisszük, hogy ez meg is fog történni, mégis nem láttuk fölrőlegesnek, hogy eziránt felirattal forduljunk a Belügyminiszter Urhoz s a városokat is felhívjuk, hogy azt azonos felirattal támogassák.

Szíves figyelmükbe ajánljuk hasonló eljárás céljából azt is, hogy a törvényhatósági bizottsági tagok s a tisztikarból egyenlő számban bizottságot alakítottunk, melynek feladata leendő az új városi törvénytervezethez városunktól bekívánandó adatok összegyűjtése és a kormánytál kifejezésre hozandó kívánságok előkészítése. Mély tisztelettel Saára Gyula dr., polgármester.

Itt említjük meg, hogy ugyancsak Székesfehérvár intézett ma egy átiratot Szegedhez a városok részére megszavazott öt milliós államsegély fölőstása tárgyában is. Székesfehérvár ugyanis azt véli, hogy az államsegély fölőstása a városok között nem ará-